

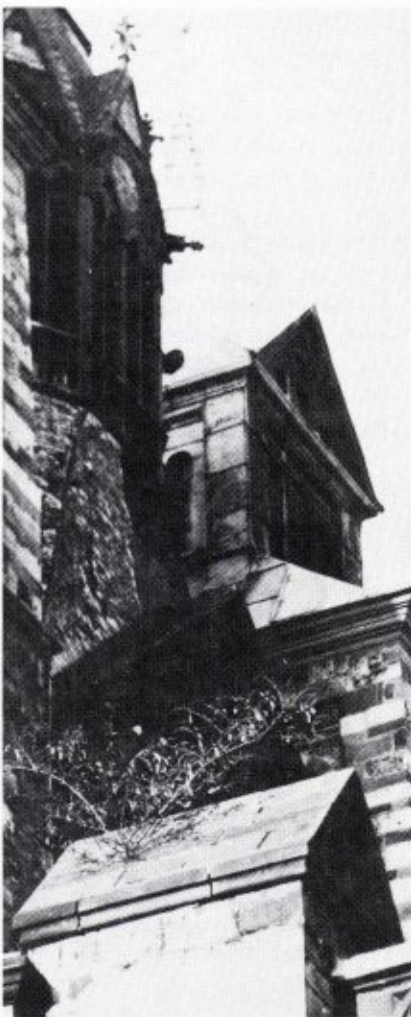
Buddleja in de dakgoot

P.J. van Nieuwenhoven,
Trianonstraat 13, Maastricht.

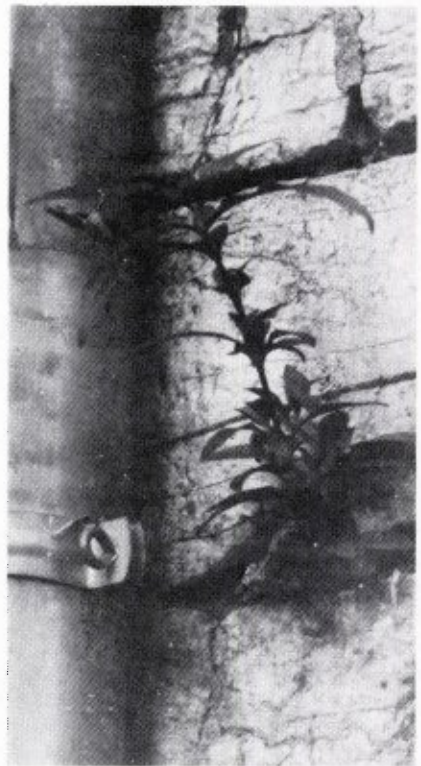
Voordat in Maastricht de Bonnefan-tenkazerne gerestaureerd werd, stond er in de dakgoot van dit oude gebouw een grote Buddlejastruik, hoog boven de Kakeberg. Ik zou die plant wel voorgoed vergeten zijn, als ik dezer dagen niet een hele rij van deze struiken ontdekt had op de Sint-Servaaskerk. Direkt naast het Bergportaal staat er een boven op een steunbeer, zomaar met zijn wortels tussen de blokken natuursteen. En daaronder groeit een hele rij jonge struikjes van boven naar beneden achter langs de regenpijp. Blijkbaar druipert er als het regent water langs de

muur, zodat de zaailingen zich daar hebben kunnen vestigen.

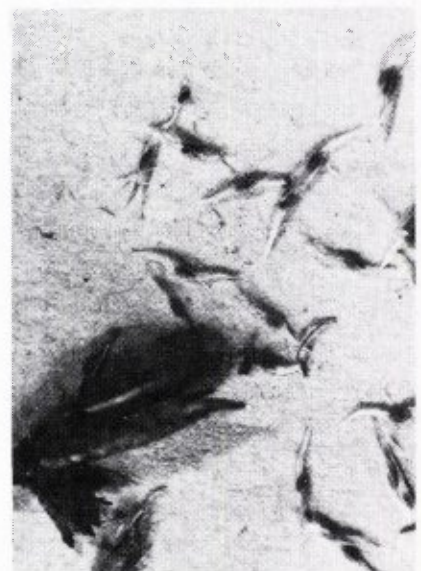
Toen ik in de buurt wat langer rondkeek, bleken er vele tientallen jonge Buddleja's te staan in de ruimte tussen de kerkmuur en het hek, tot zelfs helemaal aan de andere zijde van het westelijk kerkfront, nog voorbij de antieke bogen die daar tegen de kerk gebouwd zijn. Natuurlijk zullen al deze planten moeten verdwijnen wanneer deze gedeelten van de kerk aan de beurt zijn om te worden gerestaureerd. Dit is voor niemand een ramp. Maar het verschijnen van zo'n groot aantal planten op muren en in dakgoten van oude gebouwen zet je wel even aan het denken over de verspreidingsmogelijkheden van de zaden! Zij zijn erg klein en bestaan eigenlijk alleen uit een uiterst dun vliesje, langwerpig van vorm, dat naar beide zijden in een punt uitloopt. In een verdikking in het midden bevindt zich het embryo. Iedere tuinliefhebber kent de Buddleja als de Vlinderstruik, omdat de bloeiende heester veel vlinders aanlokt. Voor openbare plantsoenen lijkt de plant minder geschikt. De vlinders zijn immers voor veel kinderen een begerenswaardige jachtbuit, zodat in de bloeitijd de begroeiing om de struiken kapot wordt gelopen en de mooie vlinders worden weggevangen. De meest bekende soort is *B. davidii* (= *B. variabilis*), afkomstig uit China. Uit zaad is een hele serie kleurvariëteiten gekweekt, van wit tot dieppaars. Er is ook een gele soort, met bolronde bloeiwijzen, maar deze is niet helemaal winterhard. Nog een andere soort heeft verspreid staande bladeren en onaanzienlijke bloemen. Het geslacht *Buddleja* behoort tot de familie van de Braaknoten en is verwant aan de ons beter bekende Gentianen. Het geslacht is genoemd naar Adam Buddle, een Engelse dominee die leefde van 1660 tot 1715. Hij is de schrijver van een Engelse flora die overigens niet werd uitgegeven.

Figuur 1. De struik op de Sint-Servaaskerk.

Figuur 2. Jonge planten achter de regenpijp.

Figuur 3. Een vrucht met de vliesdunne zaadjes.